

Szöllős Lászlóné A Kislányával

A képen anyám és én, a háború után valamelyik szegedi utcán.

A deportálásból való hazatérésünk után az első szállásunk egy kis szoba volt, ha jól emlékszem, a szegedi Hungária szállodában. Jól föl kellett menni a hatodik emeletre, lehet, hogy eredetileg a személyzeté volt ez a szoba. A szállást a Jointtól kaptuk, és a Jointtól kaptunk ruhákat is meg pénzt is. Ezenkívül, biztos a Jointon keresztül, megadták a címünket amerikai zsidóknak, ahonnan aztán kaptam két csomagot egy hasonló korú kislánytól, amiben mindenféle ruhanemű, rajzeszközök, édesség meg ilyen dolgok voltak. Rendszeresen a Jointba jártunk ebédelni. Eleinte volt egy ebédlő, később már bónokat adtak, amiket egy Tejcsarnoknak nevezett, azt hiszem, hústalan vendéglőben lehetett beváltani.

1945 őszén valamilyen módon, nem tudom, hogyan, a Széchenyi tér 17. számú házban kaptunk egy a lakást, amiben előzőleg az oroszoknak volt kialakítva a katonai kórháza. Ez egy nagyon szép kétszoba-összkomfortos lakás volt, a Virág cukrászda fölött, a második emeleten. Hatalmas nagy ablakok voltak, a kisebbik szobában volt egy nagy fehér cserépkályha, a másikban pedig egy nagy vaskályha, amit valamilyen különleges szénnel kellett volna fűteni. De aztán csak a kisebbik szobát fűtöttük, apám valahogy szerzett tüzelőt is. Mikor beköltöztünk, teljesen üres volt a lakás. A szegedi nagyzsinaágába voltak berakva az elhagyott zsidó javak -- szerintem azok a holmik, amiket azért nem hordtak szét, mert már senkinek se kellett --, és ott lehetett turkálni. Ott megtaláltuk a nagymamának egy ócska szőnyegét -- amiből levágtak egy darabot, de hogy miért, nem tudtuk --, és még megtaláltunk egy széket is. A szüleim, gondolom, ezekből az elhagyott zsidó bútorokból szereztek ágyat meg szekrényeket, és ilyen szedett-vedett bútoraink voltak.